

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/36/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313209573
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1313209573.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: T. X. X. Y. N. pre X. H., G.: XX XXX XXX, X. X.T. F. Q. XXX, W., zast.: Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s.r.o., so sídlom Radvanská 21, Bratislava, proti žalovanej: Š. D., A.. XX.XX.XXXX, W. F. Q. XXX, W., zast.: JUDr. Ľubomír Zlocha, IČO: 50 324 284, so sídlom Kamenárska 17/A, Bratislava, o zaplatenie 4 718,07 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 12C/182/2013-663 zo dňa 14. júna 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.718,07 eur spolu s 5,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1973,33 eur od 5.4.2013 do zaplatenia; 5,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 258,13 eur od 1.8.2013 do zaplatenia; 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 492,04 eur od 14.3.2014 do zaplatenia; 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1994,57 eur od 26.10.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že zriaďovateľ Bratislavský samosprávny kraj v Bratislave dňa 22.06.2009 pod č. 012/2009 vydal Zriaďovaciu listinu pre T. X. X. Y. N. pre X. H., F. Q. XXX, W., ktorý je rozpočtovou organizáciou, svojimi príjmami a výdavkami je napojený na rozpočet Bratislavského samosprávneho kraja, bol zriadený na dobu neurčitú. V článku IV. bol vymedzený predmet činnosti. V T. X. X. Y. N. pre X. H. sa poskytujú sociálne služby na riešenie nepriaznivej sociálnej situácie z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia, nepriaznivého zdravotného stavu alebo z dôvodu dovŕšenia dôchodkového veku. Sociálna služba sa poskytuje na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorá musí byť uzatvorená písomne a spôsobom, ktorý je pre prijímateľa sociálnej služby zrozumiteľný / bod 11. / Štatutárnym orgánom domova sociálnych služieb a zariadenia pre seniorov Rača je riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva Zastupiteľstvo Bratislavského samosprávneho kraja. T. X. X. Y. N. pre X. H. hospodári s majetkom vo vlastníctve Bratislavského samosprávneho kraja, ktorý mu bol zverený na plnenie predmetu jeho činnosti. Zriaďovacia listina nadobudla účinnosť dňom 1. júla 2009. Z Rozhodnutia Domova dôchodcov Rača č. DD-196/2008 zo dňa 10.06.2008 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovanej bol poskytnutý W. Č.. XXX od 16.6.2008, na dobu neurčitú. Z

Rozhodnutia Hlavného mesta SR Bratislava č. MAGS OSV 53660/2010-324389/1342 zo dňa 15.11.2010 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná s odkázanosťou na pomoc inej fyzickej osoby I. stupňa na základe dosiahnutia 115 bodov a určenia priemerného rozsahu odkázanosti 0 hod/deň sa nepovažuje za fyzickú osobu odkázanú na sociálnu službu v zariadení pre seniorov. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.12.2010. Z návrhu zmluvy č. 41/2010 ZP, v zmysle jej dodatku č. 2 mal súd prvej inštancie za preukázané, že výška úhrady za bývanie činila sumu 204,90 eur. Z návrhu zmluvy č. 13/2013/P o poskytovaní soc. služby, čl. VII, bod 2 mal súd prvej inštancie za preukázané, že výška úhrady za bývanie činila sumu 204,90 eur. Mesačný príjem žalovanej bol v r. 2013 vo výške 397,50 eur, 20% sumy životného minima činí 38,92 eur a príjem od 01.01.2014 vo výške 417,50 eur, 20% sumy životného minima činí 49,52 eur. Z osobnej karty žalovanej súd prvej inštancie zistil, že táto za obdobie od 12/2010 do 08/2016 platila úhradu za bývanie mesačne vo výške od 143,01 eur, pričom od 01.01.2011 do 30.07.2011 mala platiť sumu 268,72 eur mesačne, za august 2011 sumu 244,70 eur a od 01.09.2011 do 31.06.2014 sumu 204,90 eur a od 01.07.2014 do 30.09.2016 sumu 205,73 eur, čím za uvedené obdobie rozdiel v požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie predstavuje sumu 4.718,07 eur. Ekonomicky oprávnené náklady / EON / za T. X. X. a Zariadenie pre X. H. v roku 2011 dosahovali sumu 574,94 eur mesačne, v roku 2012 dosahovali sumu 531,83 eur mesačne, za rok 2013 sumu 533,67 eur mesačne. Ekonomicky oprávnené náklady / EON / v Košickom, Žilinskom a Banskobystrickom kraji za r. 2012 činili sumu 605,18 eur. Z písomného stanoviska Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR Bratislava v liste zo dňa 26.02.2014 vyžiadané na žiadosť žalobcu ohľadne zariadenia T. X. X. Y. N.Y. pre X. H. súd prvej inštancie zistil, že T. X. X. Y. N. pre X. H., W. X. X. F. Q. XXX, W., predstavuje jeden právny subjekt, ktorý poskytuje dva druhy sociálnych služieb "domov sociálnych služieb" a "zariadenie pre seniorov", oba celoročnou pobytovou formou. Uvedené dva druhy sociálnych služieb poskytuje poskytovateľ, na troch miestach v W.: F. XX, F. Q. XXX Y. X. XX. V mieste poskytovania sociálnej služby F. XX sú poskytované dva druhy sociálnej služby a to domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby Pri Q. XXX je poskytovaný jeden druh sociálnej služby zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby X. XX je poskytovaný jeden druh sociálnej služby a to domov sociálnych služieb. Skutočnosť, že daný druh sociálnej služby je poskytovaný jedným poskytovateľom sociálnej služby v rôznych budovách, neznamená, že ide o samostatného poskytovateľa, resp. samostatné zariadenie, čo bolo overené na základe rozhodnutia a zápisu z registra z príslušného vyššieho územného celku, ktorý vykonal zápis predmetného poskytovateľa. Pri výpočte EON konkrétneho poskytovateľa je potrebné vychádzať z EON daného druhu poskytovanej sociálnej služby bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach s tým, že, mnohé činnosti zabezpečuje spoločne pre obe alebo viaceré miesta a preto pri výpočte EON pre daný druh sociálnej služby nachádzajúcej sa na dvoch miestach / zariadeniach / sa vychádza z celkových nákladov, ktoré vznikli na danú sociálnu službu v oboch miestach. V prípade, že by sa pri výpočte EON nepostupovalo vyššie uvedeným spôsobom, zariadenie / budova / miesto, v ktorom sa nezabezpečujú spoločné činnosti priamo, by mala EON nižšie, ktoré by však nezodpovedali reálnym nákladom danej sociálnej služby. Z listu Úradu Bratislavského samosprávneho kraja, Odbor sociálnych vecí v Bratislave zo dňa 14.01.2015 súd prvej inštancie zistil, že DSS a ZPS Rača poskytuje sociálne služby podľa Zák. č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách v znení neskorších predpisov a podľa Registračnej karty platnej k 31.12.2014 poskytuje druhy sociálnej služby: domov sociálnych služieb / § 38 zákona o sociálnych službách/ a zariadenie pre seniorov / § 35 zákona o sociálnych službách/. DSS a N. H. prevádzkuje jedno zariadenie pre seniorov a tento druh sociálnej služby poskytuje podľa Registračnej karty na dvoch miestach poskytovania sociálnej služby, F. XX, W. Y. F. Q. XXX, W.. Zariadenia sociálnych služieb v zriaďovateľskej pôsobnosti Bratislavského samosprávneho kraja sú samostatné právne subjekty, ktoré hospodária na základe schváleného rozpočtu, vedú podvojnú účtovníctvo a zodpovedajú za správnosť údajov v ňom uvedených. Na základe týchto údajov vypočítavajú ekonomicky oprávnené náklady za príslušný rok podľa § 72 ods. 5 cit. zák. Bratislavský samosprávny kraj overil, že DSS a N. H. predložil Odboru sociálnych vecí Úradu Bratislavského samosprávneho kraja ekonomicky oprávnené náklady za roky 2011 až 2013 v súlade s § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách a metodickými usmerneniami Odboru sociálnych vecí Úradu Bratislavského samosprávneho kraja, o čom zaslal súdu ekonomicky oprávnené náklady za roky 2011 - 2013 DSS a ZPS Rača. Odbor sociálnych vecí Úradu Bratislavského samosprávneho kraja relevantné údaje použil na účely prepočtu finančných príspevkov neverejným poskytovateľom sociálnych služieb v zmysle zákona o sociálnych službách. Z prednesu právneho zástupcu žalobcu súd prvej inštancie zistil, že skutkový základ pohľadávky spočíva v neplatení žalovanej za ubytovanie v zariadení žalobcu, v zákonom predpísanej výške. Najprv si žalobou uplatnil nárok vo výške 2.231,46 eur za čas od 23.12.2010 do 30.4.2013, podaním zo dňa 21.2.2014 žalobný petit rozšíril o ďalšie obdobie do 31.12.2013 na sumu 2.723,50 eur a naposledy na sumu 4.718,07 eur za

obdobie do 31.08.2016, pretože žalovaná naďalej neplatila za poskytnuté ubytovanie mesačné úhrady vo výške, akú stanovil právny predpis, a mesačne platila sumu nižšiu, a to podľa predošlej právnej úpravy, iba vo výške 143,01 eur, namiesto predpisu za čas od 01.01.2011 do 30.06.2011 vo výške 268,72 eur mesačne, za august 2011 sumu 244,70 eur, za čas od septembra 2011 do 31.06.2014 sumu 204,90 eur a za čas od 01.07.2014 do 30.09.2016 sumu 205,73 eur, čo za uvedené obdobie predstavuje rozdiel v požadovaných nezaplatených úhradách za bývanie vo výške žalovanej sumy. Na žiadosť žalovanej žalobca predložil súdu výšku ekonomicky oprávnených nákladov, z ktorej vyplývalo, že sú vyššie, ako mesačná úhrada, ktorú požaduje od žalovanej. EON v roku 2012 totiž činili priemerne mesačne sumu 574,94 eur, v r. 2011 sumu 531,83 eur. Ďalej argumentoval tým, že kým EON u žalobcu v r. 2012 predstavovali výšku 531,83 eur/mesiac, tak v zariadeniach pre seniorov v Košickom, Žilinskom a Banskobystrickom kraji, bol priemerný EON v r. 2012 vo výške až 605,18 eur/mesiac. Žalobca tiež uvádzal, že dodržal i druhý limit a to ten, že žalovanej po zaplatení mesačnej úhrady za ubytovanie ostalo zákonom stanovené percento životného minima, čo v rozhodnom období predstavovalo sumu 40 eur, pričom príjem žalovanej predstavoval sumu cca 400 eur. Z hľadiska právnej kvalifikácie pohľadávku považoval za nárok z bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaná využívala služby žalobcu v rozhodnom období bez riadnej zmluvy, ako výlučného právneho titulu. V zmysle prechodných ust. zák. č.448/2008 Z. z. o soc. službách a nadväznosti na ust. § 106 až § 108 vyplýva, že jediným právnym titulom poskytovania soc. služby, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, ku ktorému došlo 23.12.2010, je zmluva. Tento záver podporuje aj právne stanovisko MPSVaR SR zo dňa 3.5.2011. Podporne citoval aj z vyjadrenia verejnej ochrankyne práv zo dňa 28.8.2014 „Zmluva o poskytovaní soc. služieb je jediným právnym titulom, na základe ktorého poskytovateľ poskytuje soc. služby. Keďže žalovaná predloženú zmluvu odmieta podpísať, je iba na dobrej vôli poskytovateľa soc. služieb, v akom rozsahu a či takejto osobe služby poskytne. Žalobca sa po niekoľkomesačných, až ročných rokovaní rozhodol podať túto žalobu, keďže aj v samotnom zariadení nastal veľmi nerovnovážny stav, kedy väčšina klientov má uzatvorenú zmluvu a platí úhrady podľa cenového predpisu, kým v súčasnosti skupina približne 20 seniorov, odmieta zmluvu podpísať a platiť úhrady v predpísanej výške. Žalovanej sa poskytuje iba služba ubytovania a žalobou sa domáhajú iba nedoplatku za túto službu. Je totiž iba na slobodnom rozhodnutí žalovanej, či ako iní seniori, bude odoberať stravu, zúčastňovať sa na záujmovej činnosti, prijímať upratovacie a iné služby, ktoré žalobca poskytuje v budove, kde je žalovaná ubytovaná. Avšak väčšina klientov, až 80 %, má so žalobcom uzatvorenú zmluvu a za služby platí riadne. Napokon poukázal aj na to, že medzičasom už súdy v obdobnej veci rozhodli a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. č. k. 44C/184/2013-343 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu č. k. 5 Co 494/2015-390, a konanie je právoplatne skončené dňa 14.02.2017. Z výsluchu žalovanej súd prvej inštancie zistil, že sa necíti byť vinná a už vôbec nie obohatená, pretože v r. 2010 bez toho, aby sa v domove niečo zmenilo, prišiel rozkaz, aby sa zvýšilo nájomné o 100%. Bolo to pre nich hrozné, pretože ona sa v živote „narobila“ preto, aby mala dôchodok na pokojnú starobu a teraz jej ho chce niekto zobrať. Nie je ochotná spor vzdať, jej je už všetko jedno, hoci jej je to nepríjemné a nebude brať ohľad na nikoho. Po rozšírení žaloby za ďalšie obdobia neplatenia žalovanej za poskytované služby súd prvej inštancie ako poslednú pripustil zmenu petitu na pojednávaní konanom dňa 19.04.2017 a to uznesením č.k. 12 C 182/2013 - 191 v nasledovnom znení: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4.718,07 Eur spolu s 5,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1973,33 eur od 5.4.2013 do zaplatenia; 5,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 258,13 eur od 1.8.2013 do zaplatenia; 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 492,04 eur od 14.3.2014 do zaplatenia; 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1994,57 eur od 26.10.2016 do zaplatenia. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba je dôvodná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1, § 2 ods. 1, 3, 4, 5, § 3 ods.2 písm. a), § 3 ods. 3, § 17 ods. 1, 2, § 72 ods. 1, 2, § 74 ods. 1, 7, 8, 9, 12, 13, 14, § 106 ods. 5, 6, 7 zák. č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu posúdil podľa zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje právne vzťahy pri poskytovaní sociálnych služieb, účinného od 01.01.2009. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca poskytuje sociálne služby za podmienok stanovených citovaným zákonom, zriaďovateľ Bratislavský samosprávny kraj so sídlom v Bratislave vydal Zriaďovaciu listinu číslo: XXX/XXXX zo dňa 22.06.2009 pre Domov sociálnych služieb a zariadenie pre X. H., F. Q. XXX, W., ktorý je rozpočtovou organizáciou, svojimi

príjmami a výdavkami je napojený na rozpočet Bratislavského samosprávneho kraja, bol zriadený na dobu neurčitú a poskytuje sociálne služby na základe zápisu do registra, ktorý vedie vyšší územný celok, v Registračnej karte vydananej Bratislavským samosprávnym krajom zo dňa 21.07.2010. Žalobca ako rozpočtová organizácia vymáha pohľadávky v súvislosti s výkonom správy a je aktívne vecne legitimovaným účastníkom na uplatňovanie pohľadávok pred súdom. Z vyjadrení žalobcu vyplynulo, že Bratislavský samosprávny kraj každý rok zo svojho rozpočtu poskytuje určitý finančný objem na krytie jeho nákladov. Žalovaná bola prijatá do T. X. X. a zariadenie pre seniorov Rača na základe Rozhodnutia T. T. H. č. DD-196/2008 zo dňa 10.06.2008. Rozhodnutím Hlavného mesta SR Bratislava č. MAGS OSV 53660/2010-324389/1342 zo dňa 15.11.2010 bola žalovanej stanovená odkázanosť na pomoc inej fyzickej osoby I. stupňa, a nepovažovala sa za fyzickú osobu odkázanú na sociálnu službu v zariadení pre seniorov.

5. Podľa zák. č. 448/2008 Z. z. účinného od 01.01.2009, prijímatelia sociálnej služby sú povinní platiť úhradu za sociálnu službu určenú poskytovateľom sociálnej služby podľa § 72 ods. 1 citovaného zákona. Verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenia úhrady zmluvou podľa § 74 a nasl. cit. zák., a v súlade so Všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov podľa § 72 ods. 2 cit. zák. Nová právna úprava v zákone o sociálnych službách upravuje poskytovanie sociálnej služby na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa § 74 ods. 1 citovaného zákona, pričom poskytovateľ sociálnej služby bol povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu v zmysle § 106 ods. 7 cit. zák.

6. Z predložených listinných dôkazov, návrhov zmlúv č. 41/2010 ZP o poskytovaní soc. služby v zmysle jej dodatkov č. 1 a 2, zmluvy č. 13/2013/P o poskytovaní soc. služby, jej čl. VII, bod 2, a č. 24/2014 P mal súd prvej inštancie za preukázané, a medzi stranami ani nebolo sporné, že žalovaná k podpisu ani jedného návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy nepristúpila, odmietla ich podpísať. Konkrétne v čl. VII zmluvy č. 13/2013/P bolo dojednané, že úhrada za sociálnu službu sa určuje od 1.01.2011 podľa Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 o bližších podmienkach poskytovania sociálnych služieb, o spôsobe určenia úhrady, výške úhrady a spôsobe platenia úhrady za sociálne služby, ktoré sú poskytované zariadeniami sociálnych služieb v zriaďovateľskej pôsobnosti Bratislavského samosprávneho kraja (ďalej len „VZN BSK“), v znení VZN BSK č. 35/2010 zo dňa 23.07.2010 a VZN BSK č. 39/2010 zo dňa 15.12.2010, v znení VZN BSK č. 43/2011 zo dňa 24.06.2011. Prijímateľ sociálnej služby je povinný s účinnosťou od 6.08.2011 platiť úhradu za poskytovanú službu v sume 204,90 eur mesačne. V tomto návrhu je uvedený i mesačný príjem žalovanej vo výške 397,50 eur, pri zohľadnení kritéria 20% sumy životného minima, čo činí 38,92 eur, čo po odrátaní služby za bývanie spĺňa zákonom stanovené kritéria.

7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie ďalej preukázané, že žalovaná bola povinná podľa cenového predpisu, a to ust. § 72 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách (ďalej len „zákon č. 448/2008 Z.z.“) v spojení so Všeobecne záväzným nariadením Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 v znení neskorších predpisov a návrhom celkom 3 zmlúv, ktoré žalovaná neuzatvorila a mala platiť mesačnú úhradu vo výške vykonávacích predpisov v období od 01.01.2011 do 30.06.2011 vo výške 268,72 eur mesačne, za august 2011 vo výške 244,70 eur, za čas od septembra 2011 do 31.06.2014 vo výške 204,90 eur a za čas od 01.07.2014 do 30.09.2016 vo výške 205,73 eur, avšak žalovaná platila v tomto období mesačne len sumu 143,01 eur, čím jej za obdobie poskytovania sociálnej služby od 23.12.2010 do 31.08.2016 vznikol rozdiel medzi úhradou, ktorú mala žalovaná platiť a úhradou, ktorú v danom období zaplatila za poskytnutú sociálnu službu v peňažnej sume vo výške 4.718,07 eur.

8. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol, že aj keď žalovaná neuhrádzala za predmetné obdobia sumu za prijímanie sociálnej služby vo výške stanovenej v zmysle cenového predpisu, žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby, ktorý do 31. decembra 2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom fyzickej osobe, bol naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 1.1.2009 podľa § 106 ods. 6 prechodných a záverečných ustanovení zákona o sociálnych službách. Nakoľko žalovaná chce naďalej zotrvať v Dome sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača, pričom žalobca poskytuje žalovanej sociálne služby, avšak táto platila obvyklé úhrady v nižšej sume ako boli stanovené cenovým predpisom, došlo zo strany žalovanej k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, preto sa žalobca domáhal voči žalovanej, po rozšírení žalobného petitu

zaplatenia sumy 4.718,07 eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie poukázal na zmenu právnej úpravy poskytovania sociálnych služieb od 1.1.2009, podľa ktorej prijímateľa sociálnej služby sú povinní platiť úhradu poskytovateľovi sociálnej služby, ale výška úhrady sa určuje zmluvou a v súlade so všeobecne záväzným nariadením, pričom zásadnou zmenou je to, že seniori už nedostávajú rozhodnutie o výške úhrady za poskytovanú sociálnu službu /jednostranný právny akt/, ako tomu bolo počas právnej úpravy podľa zák. č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, od ktorého sa odvodzovala povinnosť platiť úhradu. Pri zmluvnej úprave predmetu plnenia a úhrady za poskytovanie sociálnej služby sú zmluvné strany teda žalobca aj žalovaná povinné dodržiavať zákon o sociálnych službách, pričom poskytovateľ sociálnej služby nemá právo dojednať úhradu v inej výške, ako je určená právnymi predpismi, podľa Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja. Verejný poskytovateľ sociálnej služby teda určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenie úhrady zmluvou, dodatkami a v súlade so všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov (ďalej len „EON“).

9. Žalovaná namietala, že Zmluva neobsahuje výpočet - kontrolu na zákonný limit úhrady podľa § 73 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z.z., pričom v žiadnom z dodatkov nie je akákoľvek zmienka o dostatočnosti príjmu. Poskytovateľ nerešpektuje subjektívizáciu úhrady pre konkrétneho prijímateľa určenej na základe VZN BSK a povinnú objektívizáciu maximálnej výšky úhrady určenej na základe VZN BSK povinnou aplikáciou limitu úhrady vo výške EON v rozsahu činností identifikovaných v § 72 ods. 5. Čo sa týka námietky žalovanej ohľadne subjektívizácie úhrady pre konkrétneho prijímateľa určenej na základe VZN BSK a povinnej objektívizácie maximálnej výšky úhrady určenej na základe VZN BSK, túto súd prvej inštancie neakceptoval, a to s poukazom na skutočnosť, že došlo k zmene rozhodujúcich skutočností na určenie úhrady za sociálnu službu, ktorú žalovaná bola povinná platiť žalobcovi a to v zmysle VZN BSK č. 31/2009, ktoré bolo zmenené VZN BSK č. 35/2010 zo dňa 23.07.2010 a VZN BSK č. 39/2010 zo dňa 15.12.2010, pričom mesačná úhrada pripadajúca na žalovanú mala byť 204,90 eur mesačne. Z § 15 a nasl. zákona č. 448/2008 Z. z. vyplýva, že sociálne služby sa delia na odborné činnosti, obslužné činnosti a ďalšie činnosti. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z. z. ubytovanie podľa odseku 1 je poskytované bývanie v obytnej miestnosti alebo v jej časti s príslušenstvom, užívanie spoločných priestorov a poskytované vecných plnení spojených s ubytovaním alebo poskytnutie prístrešia na účel prenocovania. Podľa § 30 ods. 3 VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov (t.j. pred novelou VZN BSK č. 43/2011) sa delia jednotlivé položky výpočtu výšky mesačnej úhrady za ubytovanie na 3 časti, a to za užívanie spoločných priestorov a za vecné plnenia spojené s ich užívaním 10 eur / mesačne; za užívanie 1 m² podlahovej plochy obytnej miestnosti a príslušenstva obytnej miestnosti 0,20 eur / denne / 1 m²; vecné plnenia spojené s bývaním 0,07 eur / denne. Okrem toho VZN BSK č. 31/2009 upravovalo zvýšenie úhrady, ak obytnú miestnosť užíva jeden občan (§ 30 ods. 6, písm. a/), potom ak na jedného občana pripadá viac ako 16 m² (§ 30 ods. 6, písm. d/) a upravuje aj zníženie úhrady, ak je obytná miestnosť vybavená elektromerom (§ 30 ods. 7). Po novele - VZN BSK č. 43/2011 (§ 30 ods. 3) sa delia jednotlivé položky výpočtu úhrady za ubytovanie nasledovne: za užívanie obytnej miestnosti s príslušenstvom (0,20 eur / denne / 1 m², najviac v sume 170 € mesačne; za užívanie spoločných priestorov navrhovateľa (10 eur / mesačne) a za vecné plnenia spojené s ubytovaním (0,07 eur / denne). Naďalej pritom zostali v platnosti pravidlá, podľa ktorých je upravené zvýšenie úhrady, ak obytnú miestnosť užíva jeden občan (§ 30 ods. 6, písm. a/), potom ak na jedného občana pripadá viac ako 16 m² (§ 30 ods. 6, písm. d/) a upravuje aj zníženie úhrady, ak je obytná miestnosť vybavená elektromerom (§ 30 ods. 7). Vzhľadom na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách, podľa ktorého ubytovanie pozostáva z troch zložiek, pričom novela VZN BSK č. 43/2011 limitovala iba jednu zo zložiek úhrady na 204,90 eur mesačne, konkrétne za užívanie obytnej miestnosti s príslušenstvom, preto nie je v rozpore so zákonom č. 448/2008 Z.z. a VZN BSK č. 43/2011, ak je žalobcom prirátavaná k sume 170 eur sadzba 10 eur / mesačne za spoločné priestory a sadzba 0,07 eur / denne ako réžia vecných plnení spojených s ubytovaním, navýšená, resp. znížená o úhrady podľa § 30 ods. 6 a 7 VZN BSK č. 43/2011. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že poskytovateľ a prijímateľ sociálnej služby, aj keď uzatvárajú zmluvu o poskytovaní sociálnej služby a dodatky k tejto zmluve, nemajú právo dojednať inú sumu úhrady ako sumu kogentne určenú právnymi predpismi v súlade s VZN obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške EON podľa § 72 ods. 2 cit. zák..

10. Podľa § 72 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z. z. môže byť úhrada za sociálnu službu najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov. Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z. z. musí prijímateľovi

sociálnej služby zostať po zaplatení úhrady minimálne 20 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Námietky žalovanej, že Zmluva v znení jej neskorších dodatkov ju zaväzuje k úhrade bez ohľadu na objektívny limit v podobe ekonomicky oprávnených nákladov a bez ohľadu na subjektívny limit v podobe zostatku príjmu najmenej vo výške 20 % sumy životného minima neboli podľa súdu prvej inštancie dôvodné, nakoľko žalovanej aj po zaplatení úhrady musí zostať zákonom stanovené percento sumy životného minima podľa § 73 ods. 2 cit. zák. / subjektívny limit / a výška úhrady nesmie byť vyššia ako ekonomicky oprávnené náklady podľa § 72 ods. 2 cit. zák. / objektívny limit /. Uvedené ustanovenia cit. zákona teda predstavujú ochranu prijímateľa sociálnej služby pred neprimeranou výškou úhrady za sociálnu službu. Z listinných dôkazov mal potom súd prvej inštancie za preukázané, že EON napr. za rok 2011 predstavovali sumu 574,94 eur mesačne, za rok 2012 sumu 531,83 eur mesačne a za rok 2013 sumu 533,67 eur mesačne, pričom úhrady, ktorú požadoval žalobca od žalovanej boli najviac vo výške 268,72 eur, v poslednom období 205,73 eur, teda v každom období bola suma úhrady za sociálnu službu, ktorú si uplatnil žalobca nižšia ako EON, žalobca teda neprekročil EON, ako objektívny limit v zmysle § 72 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z.z.. Po zaplatení úhrady za sociálnu službu musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu zákonom stanovené percento sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu stanovenej osobitným predpisom, podľa § 73 ods. 2 cit. zák. / subjektívny limit /. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na to, že v každom období bol zachovaný povinný minimálny zostatok príjmu žalovanej po zaplatení úhrady, pričom výška úhrady žalovanej nebola v rozpore s objektívnym alebo subjektívnym limitom, ktoré predstavovali ochranu jej príjmu zo zákona.

11. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca poskytuje dva druhy sociálnych služieb - domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby F. XX sú poskytované dva druhy sociálnej služby a to domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby X. X je poskytovaný jeden druh sociálnej služby a to domov sociálnych služieb. V mieste poskytovania sociálnej služby Pri Q. XXX je poskytovaný jeden druh sociálnej služby a to zariadenie pre seniorov. Uvedenú skutočnosť mal súd preukázanú zo zriaďovateľskej listiny a registračnej karty žalobcu.

12. Súd prvej inštancie sa tak nestotožnil s námietskou žalovanej, že EON sa majú vyčísľovať na každé zariadenie sociálnej služby /ZpS F. XX, ZpS na ul. F. Q. XXX, T. na J. F. XX, T. na J. X. X/, teda podľa jednotlivých budov. Aj keď žalobca ako jeden poskytovateľ poskytuje dva druhy sociálnej služby na rôznych miestach, neznamená to, že každé z uvedených miest je samostatným zariadením alebo poskytovateľom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na list Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR Bratislava zo dňa 26.02.2014, že pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov konkrétneho poskytovateľa je potrebné vychádzať z ekonomicky oprávnených nákladov daného druhu poskytovanej sociálnej služby a to bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach. Poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, mnohé činnosti však zabezpečuje spoločne pre obe alebo viaceré miesta (poskytovateľ nemá všetky činnosti spojené s poskytovaním danej sociálnej služby zabezpečené v oboch budovách, ale sú spoločne zabezpečené z jednej z nich pre obe budovy, napríklad mzdové záležitosti, vzdelávanie zamestnancov, príprava stravy, rôzne obslužné činnosti) a preto pri výpočte EON pre daný druh sociálnej služby nachádzajúcej sa na dvoch miestach (zariadenia) sa vychádza z celkových nákladov, ktoré vznikli na danú sociálnu službu v oboch miestach.

13. Námietku žalovanej, ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú, nakoľko zo zriaďovateľskej listiny č. 012/2009 zo dňa 22.06.2009 jednoznačne vyplývalo, že žalobca je rozpočtovou organizáciou s vlastnou právnou subjektivitou, ktorá svojimi príjmami a výdavkami je napojená na rozpočet Bratislavského samosprávneho kraja. Vo vzťahu k Bratislavskému samosprávne kraju (ďalej len „BSK“) má teda žalobca postavenie správcu majetku BSK, čo ho oprávňuje podľa § 6 ods. 3 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov, v rámci správy tohto majetku konať v mene vyššieho územného celku pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku vyššieho územného celku, ktorý spravuje. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca, ako správca majetku BSK je aktívne vecne legitímovaný, teda je oprávnený domáhať sa vo vlastnom mene majetkových práv zriaďovateľa, pre ktorého vykonáva správu majetku.

14. Z osobnej karty klienta (žalovanej) mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná si svoju povinnosť platiť úhradu za sociálnu službu /bývanie/ v sume určenej poskytovateľom sociálnej služby nesplnila a za uplatňované obdobie od 23.12.2010 do 31.08.2016 zaplatila len čiastočnú úhradu vo

výške 143,01 eur mesačne, teda nezaplatila žalobcovi v celom rozsahu úhradu za sociálnu službu za uplatňované obdobie vo výške 4.718,07 eur.

15. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že kogentná mesačná suma úhrady za ubytovanie vyplývajúca zo VZN BSK č. 31/2009 bola v období od 01.01.2011 do 31.07.2011 vo výške 268,72 eur; za august 2011 v sume 244,70 eur; v období od 01.09.2011 do 31.06.2014 v sume 204,90 eur a v období od 1.07.2014 do 31.8.2016 v sume 205,73 eur mesačne. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná neuhradila žalobcovi na základe Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby č. 13/2013/P o poskytovaní sociálnej služby v znení jej neskorších dodatkov úhrady za žalobcom poskytované sociálne služby v plnej výške, t.j. prijala plnenie bez riadneho protiplnenia, vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1, 2 Obč. zák., čo jej zakladá povinnosť vydať žalobcovi predmet bezdôvodného obohatenia v zmysle § 456 Obč. zák.. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 4.718,07 eur.

16. Pokiaľ ide o žalované príslušenstvo, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy 1.973, 33 eur ako 2. deň po doručení výzvy na zaplatenie zo dňa 05.03.2013, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi zákonný úrok z omeškania, s účinnosťou od 05.04.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorá ku dňu 05.04.2013 bola vo výške 0,75 % , t.j. 5,75 % , podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy 258,13 eur od 01.08.2013, čo je druhý deň po doručení platobného rozkazu na sumu 2231,46 eur (1.973, 33 + 258,13), nakoľko návrh, platobný rozkaz jej bol doručený, tento prevzala, na neho zaplatením nereagovala, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi zákonný úrok z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení platobného rozkazu do zaplatenia. S účinnosťou od 1.08.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorá ku dňu 01.08.2013 bola vo výške 0,50 % , t.j. 5,50 % , podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy 492,04 eur, od 2. dňa po pripustení zmeny petitu na pojednávaní dňa 12.03.2014, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi zákonný úrok z omeškania, s účinnosťou od 14.03.2014 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorá ku dňu 14. 03. 2014 bola vo výške 0,25 % , t.j. 5,25 % , podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Napokon žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy 1994,57 eur, ako 2. deň po doručení výzvy na zaplatenie zo dňa 24.10.2016, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi zákonný úrok z omeškania, s účinnosťou od 26.10.2016 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorá ku dňu 26.10.2016 bola vo výške 5 % , podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

17. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a trovy konania priznal žalobkyni ako úspešnej strane sporu podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom o ich výške bude súd rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

18. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedla, že v danej veci neexistuje fakticky ani právny dôvod na uplatňovanie nároku, ktorý je predmetom žaloby. S poukazom na § 106 ods. 6 a § 106 ods. 7 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31.12.2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31.12.2008, a to až do okamihu, kedy sú kumulatívne naplnené 2 podmienky: 1/do nadobudnutia právoplatnosti

rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a 2/do uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009. Z jazykového výkladu § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách je zrejmé, že pokiaľ sa nenaplnia tieto podmienky, sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31.12.2008 (t.j. zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci). Keďže k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb medzi žalobcom a žalovanou nedošlo a žalovanej je povinný žalobca naďalej poskytovať sociálne služby, tie môže ďalej poskytovať len za podmienok podľa zákona č. 195/1998 Z.z.. Samotný zákon o sociálnych službách v ustanovení § 106 ods. 7 explicitne ukladá žalobcovi zákonnú povinnosť uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Povinnosť poskytovateľa uzatvoriť s touto fyzickou osobou zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb, však neznamená vznik tejto povinnosti na strane fyzickej osoby. Právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby a požadovanie úhrady za sociálnu službu podľa zákona o sociálnych službách je výlučne zmluva o poskytovaní sociálnych služieb, a to len za predpokladu, že je uzatvorená. V opačnom prípade sa poskytujú sociálne služby podľa zákona o sociálnej pomoci účinného do 31.12.2008 pre nenaplnenie kumulatívnych podmienok § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách. Zákon o sociálnych službách je verejnoprávnym predpisom, ktorého ustanovenia sú kogentné. Žaloba je preto podaná predčasne, nakoľko jediným titulom pre uplatňovanie žalovaného nároku je existencia riadne uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou. Žalobcovi neprislúchajú žiadne nároky ex lege, teda na základe platného zákona o sociálnych službách a predpisov na neho odkazujúcich. S ohľadom na uvedené, podľa žalovanej nie je naplnená ani 1 podmienka na uplatňovanie žalovaného nároku titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko absentuje získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovanou a majetkovou ujmovou žalobcu. Žalovanej zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb. Pokiaľ k uzatvoreniu zmluvy nedošlo a žalobca naďalej poskytuje sociálne služby žalovanej, tieto poskytuje podľa zákona účinného do 31.12.2008 a za podmienok v ňom uvedených. Je zrejmé, že sa v tomto prípade žalovaná bezdôvodne neobohacuje, nekoná protiprávne a hradí úhradu za sociálne služby v zodpovedajúcej výške aktuálnemu právnemu stavu a právnym vzťahom so žalobcom. Zo strany žalobcu ide o výkon práva in fraudem legis. Žalobca koná protiprávne, keď uplatňuje svoje nároky titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko tým obchádza zákon, a to konkrétne povinnosť podľa § 106 ods. 7, keď poskytovateľ sociálnej služby je povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Spôsob uplatňovania žalobného nároku je v rozpore i so zásadou subsidiarity uplatňovania nárokov titulom bezdôvodného obohatenia, keďže aj v prípade, že by súd žalobe vyhovel, nedôjde k urovnaniu - náprave sporných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovanou. V ďalšom žalovaná uviedla, že žalobca žiada o vydanie majetkového prospechu bez ohľadu na docielenie (náprave) sporných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovanou, ktoré nezodpovedajú súčasnej právnej úprave (zákona o sociálnom poistení) a povinnosti, ktorú zákon žalobcovi ukladá. Žalovaná sa domnieva, že takýto postup počas existencie sporných právnych vzťahov nie je možný a vyvodzovať reparačné nároky (titulom bezdôvodného obohatenia) samostatne, t.j. bez odstránenia sporných právnych vzťahov respektíve bez odstránenia protiprávneho stavu, nemožno. Vzhľadom na povinnosť poskytovateľa - žalobcu podľa § 106 ods. 6 zákona o sociálnych službách naďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009, ako jediný zákonný postup žalobcu pre uplatňovanie svojich nárokov podľa zákona o sociálnych službách sa v tomto smere javí podanie žaloby o nahradenie prejavu vôle uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, tak ako to predpokladá zákon o sociálnych službách, inak je povinný žalobca naďalej poskytovať sociálne služby, tie môže ďalej poskytoval len za podmienok podľa zákona č. 195/1998 Z.z..

V ďalšom žalovaná namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. V tomto smere uviedla, že žalobca je verejným poskytovateľom sociálnych služieb, ktorého predmet činnosti je vymedzený v ustanovení § 9 a § 15 zákona o sociálnych službách a zriaďovacej listine. Žalobca odôvodňuje vecnú legitímáciu len postavením správcu majetku Bratislavského samosprávneho kraja. V zriaďovacej listine sa síce uvádza, že hospodári s majetkom vo vlastníctve Bratislavského samosprávneho kraja, ktorý mu bol zverený na plnenie predmetu jeho činnosti a vo vzťahu k iným právnickým a fyzickým osobám vystupuje ako správca a užívateľ tohto majetku, čo však neznamená, že s výkonom správy sa automaticky spája aj vecná legitímácia v súdnom konaní vo veci poskytovania sociálnych služieb. Uviedla, že žalobca je rozpočtovou organizáciou s právnou subjektivitou a financuje všetky svoje výdavky prostredníctvom dotácie z rozpočtu BSK v záväznej štruktúre podľa ekonomickej

klasifikácie. Príjmy za výkony odvádza priamo do príjmovej časti rozpočtu BSK. Zriaďovacia listina zveruje žalobcovi majetkové a finančné hodnoty v majetku BSK slúžiace na výkon činností tu uvedených a neexistuje žiadna finančná ani bilančná previazanosť medzi príjmom zo zaplatených úhrad a výdavkom na poskytovanie sociálnej služby. Skutočnosť, že žalobca vedie operatívnu evidenciu predpísaných úhrad a skutočne splatených úhrad za ním poskytnuté sociálne služby, nie je dôkazom o vecnej aktívnej legitimácii verejného poskytovateľa v tomto prípade. Žalobca spravuje (hospodári) výhradne s rozpočtovými prostriedkami poskytnutými z výdavkovej časti rozpočtu zriaďovateľa BSK.

V ďalšom žalovaná poukázala na to, že zmluva, ktorú je povinný uzatvoriť žalobca so žalovanou má spotrebiteľský charakter. Žalovaná namietala i správnosť, pravdivosť výsledku vyčíslenia a predložených EON. Uviedla, že okrem skutočnosti, že žalobca priemeruje EON pre sociálnu službu s rôznym rozsahom poskytovaných činností, zastiera aj účelové vyčísľovanie obsahujúce neoprávnené náklady. Žalobca zneužíva postavenie tým, že v rozpore so zriaďovacou listinou ako aj internou smernicou č. 44/2011, ktorá identifikuje 2 samostatné zariadenia, vykazuje EON za obe spolu ako za jediné, čím nepravdivo zvýši EON v jednom z nich. A takto získanú hodnotu obsahujúcu náklady na činnosti v tomto zariadení neposkytované navyše porovnáva iba s jednou položkou zo sumy úhrady za poskytovanú sociálnu službu, a to úhradou za bývanie určenou žalovanej. Výsledok porovnania EON zverejňovaných inými verejnými poskytovateľmi nie je dôkazom správnosti vyčísľovania respektíve pravdivosti výšky EON. Špecificky žiadny poskytovateľ z porovnania neposkytuje sociálnu službu pre skupinu § 35 ods. 1 písm. b) iba ak v ojedinelom prípade už vôbec nie v kapacitách 200 miest v pomere jedna ku jednej. Prezentovaný výsledok výborného hospodárenia žalobcu je dosiahnutý práve spriemerovaním EON zariadenia (F. XX), kde sa poskytuje služba cieľovej skupine § 35 ods. 1 písm. a) a zariadenia (Pri vinohradoch 267) cieľovej skupine § 35 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnych službách. Pokiaľ ide o usmernenie ministerstva zo dňa 26.02.2014, toto sa nevzťahuje na žalobcu. Je verejným poskytovateľom sociálnych služieb dvoch druhov výhradne v pobytovej forme v štyroch zariadeniach sociálnej služby zriadených zriaďovateľom (nejedná sa o viaceré miesta poskytovania poskytovateľa poskytujúceho službu jedného druhu). Podmienka „...za predpokladu, že je zapísaný v registri poskytovateľ ako jeden poskytovateľ jedného druhu sociálnej služby ...“ nie je v prípade žalobcu splnená. Tvrdenia žalobcu a jeho zriaďovateľa o výške EON pre roky 2011, 2012 a 2013 súd prvej inštancie prijal bez dokazovania názor žalobcu o tom, že v žiadnom mesiaci nebola prekročená hranica ochrany príjmu po zaplatení sumy úhrad za sociálnu službu. Súd zamieňa pojem „suma úhrady za sociálnu službu“, ktorú určuje verejný poskytovateľ za pojem „úhrada za ubytovanie“. Teda iba za jednu z obslužných činností uvedenú v § 35 ods. 2 písm. a) bod 4 zákona o sociálnych službách. Suma úhrady za sociálnu službu je sumou všetkých úhrad (čiastkových) za jednotlivé činnosti v súlade s celým povinne poskytovaným obsahom činností v rámci danej sociálnej služby. V tejto súvislosti úhrada iba za jedinú obslužnú činnosť a neobsahujúcu všetky čiastkové úhrady podľa ocenení vo VZN dochádza z jeho strany k výkonu práva in fraudem legis tým, že úhradu za obslužnú činnosť - ubytovanie určenú na podklade § 30 VZN BSK 32/2009 dal do rovnosti so sumou úhrady za poskytnutie sociálnej služby podľa § 35 zákona o sociálnych službách, t. j. v rozsahu činnosti najmenej podľa ods. 2 písm. a) a ods. 3 zákona o sociálnych službách. Pričom je zrejmé, že iné obslužné činnosti neposkytované v rámci vecného rozsahu služby „dohodnuté“ konkludentne alebo na základe povinnosti poskytovateľa ohraničené v súlade s § 106 ods. 6 najmä stravovanie, pranie, žehlenie a údržba bielizne ako aj osobné vybavenie nie je možné uhradiť zo zostatku 20 % životného minima dospeléj osoby. V rámci obslužných činností predpokladaných zákonom v rámci sociálnej služby, žalovaná hradí spotrebu elektrickej energie v byte (19,92 eur/mes.) - žalovaná tak platí aj 50 % koncesionárskeho poplatku a žalobca nezabezpečuje bežnú údržbu spotrebičov vlastnených žalovanou a užívaných v byte, tak isto pranie a žehlenie ani údržbu bielizne a šatstva a ani osobné vybavenie. Tieto náklady vyčísľuje ŠÚ SR pre jednočlennú domácnosť dôchodcu v sume 32,50 eur na mesiac. V rámci odbornej činnosti žalobca neposkytuje lieky, zdravotnícky materiál prípadne liečebné pomôcky, náklady na ne vyčísľuje ŠÚ SR vo výške 18,42 eur mesačne. Novelou zákona o sociálnych službách účinnou od 01.01.2014 sa v § 73 ods. 2 určuje aj výška „subjektívneho“ limitu pre prípad neposkytovania stravy. Do toho času, pre riadne vyčíslenie limitu mesačnej úhrady podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách, je nevyhnutné zohľadniť výdavky žalovanej na najlacnejšiu celodennú stravu poskytovanú žalobcom v cene 104,33 eur za tridsaťdňový mesiac. Pre posúdenie dodržania nedotknuteľného ostatku príjmu po zaplatení sumy úhrady za sociálnu službu, je preto nevyhnutné zohľadniť aj výdavky hradené žalovanou mimo úhradu zaplatenú žalobcovi za jedinú obslužnú činnosť, a to 104,33 eur za celodennú stravu a 52,92 eur mesačne za ostatné obslužné činnosti podľa § 30 ods. 2 písm. a) bod 6 a 7 zákona o sociálnych službách žalobcom neposkytované. K mesačnej úhrade za ubytovanie vo výške určenej žalobcom je pre aplikáciu ochrany príjmu je tak nevyhnutné pripočítať mesačne minimálne 157,25 eur. Súd prvej inštancie riadne nezistil

respektíve neuviedol v odôvodnení výšku príjmu žalovanej, ale ani výšku nedotknuteľného ostatku príjmu po zaplatení sumy úhrady. Pre rok 2013 zistil súd mesačný príjem 397,50 eur a nedotknuteľnú sumu 38,92 eur. Najnižšia určená úhrada za ubytovanie v rozhodnom období bola určená vo výške 204,73 eur (rok 2013) a najvyššia 268,72 eur (rok 2011). Suma úhrady za sociálnu službu poskytovanú u verejného poskytovateľa zriadeného BSK pre účel zistenia pohľadávky voči žalovanej teda dosahuje 361,98 eur až 425,97 eur. Žalovaná napokon v podanom odvolaní namietala porušenie rovnosti strán v súdnom konaní tým, že súd nepripustil jej zastúpenie G.. Š..

19. Žalobca, vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že zo zákona o sociálnych službách jednoznačne vyplýva, že jediným právnym titulom pre poskytovanie/prijímanie sociálnej služby je s účinnosťou od 01.01.2009 zmluva podľa § 74. Výnimku obsahujú prechodné ustanovenia zákona o sociálnych službách, ktoré na prechodné obdobie (do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu) umožňujú poskytovanie sociálnej služby podľa predchádzajúcej právnej úpravy, a teda na základe iného právneho základu, akým je zmluva, napríklad na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti (§ 106 ods. 7). Výklad zaujatý žalovanou nezohľadňuje zásady temporálnych účinkov pri zmene právnej úpravy a súčasne prehliada systematický výklad prechodných ustanovení zákona o sociálnych službách. Je potrebné brať ohľad nielen na doslovné znenie § 106 ods. 7 ale aj na znenie § 106 ods. 6 a 8 zákona o sociálnych službách. Podľa ustanovenia § 106 ods. 6 je poskytovateľ povinný poskytovať sociálnu službu podľa zákona o sociálnych službách osobe, ktorá sa nepovažuje za odkázanú na danú sociálnu službu ak poskytovateľ jej starostlivosť do 31.8.2008 (ide o prípad žalovanej, keďže žalovaná sa nepovažuje za odkázanú na zariadenie pre seniorov podľa svojho rozhodnutia o odkázanosti z roku 2010 a do 31.12.2008 jej žalobca poskytoval starostlivosť). Je potrebné si položiť otázku, čo znamená poskytovať sociálnu službu podľa zákona o sociálnych službách? Neznamená to nič iné, ako poskytovať sociálnu službu na základe zmluvy. Kým podľa zákona o sociálnej pomoci sa poskytovala starostlivosť na základe rozhodnutia, tak podľa zákona o sociálnych službách sa poskytuje sociálna služba na základe zmluvy. Zmluva sa uzatvára až na základe posúdenia odkázanosti, t.j. až po právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti. Aby sa osobám, ktoré prijímali starostlivosť do 31.12.2008 vytvoril plynulý prechod na nový právny režim a boli splnené podmienky na uzatvorenie zmluvy, v ustanovení § 106 ods. 8 je zakotvená povinnosť zriaďovateľov začať z vlastného podnetu konanie vo veci odkázanosti a vydať rozhodnutie najneskôr do 30. novembra 2010. Zákonodarca, uvedomujúc si, že uzatvorenie zmluvy predpokladá posúdenie odkázanosti, uložil povinnosť zriaďovateľom, aby ex officio vydali vo veci osôb, ktorým sa poskytovala starostlivosť do 31.12.2008, rozhodnutie o odkázanosti a mohlo sa pristúpiť k uzatvoreniu zmluvy. Aby sa posilnilo postavenie týchto osôb, ustanovenie § 106 ods. 7 priamo ukladá povinnosť poskytovateľa uzatvoriť zmluvy po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Osoby, ktorým sa poskytovala starostlivosť podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2008, bude poskytovaná sociálna služba podľa zákona o sociálnych službách, t.j. na základe zmluvy (§ 106 ods. 6), pričom o zabezpečenie podmienky potrebnej k uzatvoreniu zmluvy, t.j. o rozhodnutie o odkázanosti osoby, sa postará zriaďovateľ z vlastného podnetu (§ 106 ods. 8) a následne po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu, je povinný poskytovateľ uzatvoriť zmluvu s touto osobou (§ 106 ods. 7). Zo žiadneho z ustanovení zákona o sociálnych službách nevyplýva, že by aj po splnení podmienky potrebnej k uzatvoreniu zmluvy (po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu podľa zákona o sociálnych službách) mal prijímateľ na výber, či zostane v zariadení na základe rozhodnutia o umiestnení vydaného podľa predchádzajúcej právnej úpravy, alebo zostane v zariadení, na základe zmluvy podľa zákona o sociálnych službách. Je zrejmé, že rozhodnutie o umiestnení nemôže slúžiť ako právny titul poskytovania sociálnej služby podľa zákona o sociálnych službách, pretože v zákone o sociálnych službách neexistuje žiadne ustanovenie o tom, že by poskytovateľ sociálnej služby mal právo vydávať či meniť individuálne právne akty, obsahom, ktorých by boli podmienky poskytovania sociálnej služby. Poskytovateľ nemá žiadnu kompetenciu meniť pôvodné rozhodnutie o umiestnení. Ustanovenie § 106 ods. 7 prvá veta treba chápať ako potvrdenie § 74, t.j. že zákon o sociálnych službách predpokladá iba jediný právny titul pre ďalšie zotrvávanie v zariadení, a to uzatvorenie zmluvy. Ak sa žalovaná rozhodla zmluvu neuzatvoriť, realizovala svoje právo, tak ako mohla v zmysle § 6 zákona o sociálnych službách - vybrať si poskytovateľa sociálnej služby. Následkom jej rozhodnutia bolo to, že je po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti nevznikol právny titul na prijímanie sociálnej služby u žalobcu. Jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnych služieb je od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti v zmysle § 74 ods. 1 v spojení s § 106 ods. 5 zákona o sociálnych službách, zmluva o poskytovaní sociálnej služby. Moment nadobudnutia právoplatnosti

rozhodnutia o odkázanosti je predpokladom pre vznik povinnosti poskytovateľa sociálnej služby uzavrieť zmluvu a súčasne je predpokladom pre zánik dovtedajšieho titulu poskytovania sociálnej služby - rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti. Žalovaná zmluvu o poskytovaní sociálnej služby neuzatvorila a teda po právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti zo dňa 15. 11. 2010, nemá žalovaná právny titul na prijímanie sociálnej služby, čo je predpokladom na vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca poskytoval žalovanej sociálnu službu napriek absencii zmluvy a dodatkov k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, pričom zámerom žalobcu nie je poskytovať žalovanej sociálnu službu bezodplatne alebo za nižšiu úhradu aká vyplýva z VZN BSK č. 31/2009, avšak jednostranné ukončenie poskytovania sociálnej služby (ubytovania) nepovažoval žalobca za vhodné riešenie, keďže návrat žalovanej do stabilného rodinného prostredia by nemusel byť jednoduchý, respektíve vôbec možný. Žalovaná vyjadruje názor, že v prípade žalobcu ide o výkon práva in fraudem legis, pretože žalobca obchádza svoju zákonnú povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby. Touto námietkou sa žalovaná fakticky dožaduje, aby žalobca uzatvoril zmluvu za prijímateľa sociálnej služby (keďže žalovaná zmluvu odmieta uzavrieť). Takýto postup nemá oporu v zákone o sociálnych službách, nakoľko žalovaná má možnosť výberu poskytovateľa a nemá povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby (§ 6). Žalobca poukázal na to, že žalovanej boli predložené celkom 3 návrhy zmlúv (41/2010/P, 13/2013/P, 24/2014/P) a príslušných dodatkov k nim (1/2011/P a 2/2011/P), ktoré obsahovali náležitosti rešpektujúce kogentné ustanovenia zákona o sociálnych službách. Žalobca súhlasí s názorom žalovanej, že táto nemá povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby. Potom, čo nadobudlo rozhodnutie o odkázanosti žalovanej právoplatnosť, vznikla žalobcovi povinnosť uzavrieť zmluvu so žalovanou, čo splnil opakovaným predložením návrhov zmlúv. Žalovaná je po nadobudnutí rozhodnutia o odkázanosti v situácii, že má na výber, či uzavrie alebo neuzavrie zmluvu s tým, že právnym následkom neuzatvorenia zmluvy je neexistencia titulu ďalšieho poskytovania sociálnej služby a právnym následkom uzatvorenia zmluvy je existencia titulu pre ďalšie poskytovanie sociálnej služby. Žalovaná však neuzatvorila zmluvu, ale naďalej trvá na poberaní sociálnej služby (ubytovania), hoci k tomu nemá žiaden právny titul, čím je daný znak bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, ktoré je protiprávne (prijímať sociálnu službu môže osoba na základe zmluvy) a súčasne žalovaná nedáva žalobcovi adekvátne (cenovým predpisom predpísané) protiplnenie v podobe úhrady za sociálnu službu, ale uhrádza menej. Keďže žalovaná nemá povinnosť, ale právo uzatvoriť zmluvu, neprichádza do úvahy, aby žalobca sa domáhal nahradenia prejavu vôle žalovanej pri uzatvorení zmluvy.

K aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, uviedol, že táto bola už v obdobných veciach opakovane konštatovaná (napr. rozsudok Krajského súdu Bratislave č.k. 5Co/494/2015-390). Poukázal na to, že žalobca je rozpočtovou organizáciou BSK. Rozpočtová organizácia je subjektom práva s vlastnou právnou subjektivitou. Vo vzťahu k BSK má žalobca postavenie správcu majetku BSK, čo ho oprávňuje uplatňovať pohľadávky pred súdom. Pokiaľ ide o (ne)spotrebiteľský charakter zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb, tento nemá žiadny súvis s predmetným súdnym konaním, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia. Navyše zmluva o sociálnych službách nemá ani nemôže mať spotrebiteľský charakter. Podstatnou okolnosťou pre identifikovanie právnickej osoby ako dodávateľa nie je jeho verejný či neverejný charakter, ale skutočnosť, že vykonáva podnikateľskú alebo obchodnú činnosť. Zákon o sociálnych službách neposkytuje verejnému poskytovateľovi možnosť poskytovať sociálnu službu za účelom zisku, teda podnikat' v oblasti sociálnych služieb. Žalobca poskytuje sociálne služby ako rozpočtová organizácia BSK, t.j. ako verejný poskytovateľ. Bol zriadený sa účelom plnenia úlohy BSK - poskytovania sociálnych služieb, a to za čiastočnú úhradu nákladov. Zákon o sociálnych službách neumožňuje verejnému poskytovateľovi sociálnych služieb poskytovať sociálnu službu za účelom zisku, a teda neumožňuje mu podnikat' v oblasti sociálnych služieb. Žalobca preto nemôže byť dodávateľom podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a preto ani zmluva o poskytovaní sociálnej služby nie je zmluvou spotrebiteľskou. Pokiaľ ide o EON, výška ani správnosť výpočtu EON nemá zásadný vplyv na predmet súdneho konania. Žalobca totiž žaluje žalovanú o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je možné vyčíslit' ako výšku obvyklej úhrady za sociálnu službu faktúru upravuje VZN BSK č. 32/2009 v znení účinnom vždy v čase poberania sociálnej služby. Ide o úhradu, ktorú musia platiť všetci poberatelia sociálnej služby. EON v zmysle § 72 ods. 2 predstavuje objektívny limit výšky úhrady za sociálnu službu, ale takú, ktorá je poberaná na základe právneho titulu - na základe zmluvy (čo nie je prípad žalovanej). Navyše výška EON u žalobcu je primeraná a je aj správne vypočítaná. Žalobca predložil v konaní výšku svojich ekonomicky oprávnených nákladov v štruktúre stanovenej § 72 ods. 5 a za každý prevádzkovaný druh sociálnej služby. Opodstatnenosť EON vyplýva aj z vyjadrenia úradu BSK zo dňa 14.01.2015. Súčasne žalobca predložil porovnanie s inými zariadeniami pre seniorov zriadených Košickým samosprávnym krajom, Banskobystrickým samosprávnym krajom a Žilinským samosprávnym

krajom, z ktorého vyplýva, že priemerné mesačné ekonomicky oprávnené náklady v týchto zariadeniach pre seniorov boli, napríklad v roku 2012 na úrovni 605,18 eur, kým u žalobcu to bolo 531,83 eur.

V ďalšom žalobca poukázal na to, že žalovaná prijímala od žalobcu ubytovanie ako časť sociálnej služby. Takéto ubytovanie nemá charakter len poskytnutia určitého bytu, alebo bytovej jednotky, ale je tiež špecifickou povinnosťou poskytovateľa sociálnej služby zabezpečovať rad činností podľa § 35 ods. 2 zákona o sociálnych službách. Je pritom vždy na konkrétnom prijímateľovi, ktoré z uvedených činností sa rozhodne počas svojho pobytu v zariadení pre seniorov prijímať, avšak nič to nemení na tom, že žalobca, ako poskytovateľ je tieto činnosti povinný nielen poskytovať, ale aj utvárať podmienky na ich vykonávanie. Ubytovanie tiež nepredstavuje len samotné ubytovanie, ako sa to snaží navodiť žalovaná. Ubytovanie predstavuje poskytovanie bývania v obytnej miestnosti alebo v jej časti s príslušenstvom, užívanie spoločných priestorov a poskytovanie vecných plnení spojených s ubytovaním alebo poskytnutie prístrešia na účel prenocovania (§ 17 ods. 2). Každý ubytovaný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov u žalobcu je kontrolovaný, či sa v poriadku ráno zobudil, je k dispozícii údržbár, vrátnik, zdravotné sestry, upratovanie spoločných priestorov, starostlivosť o vonkajšie plochy a riešenie rôznych životných situácií v zariadení. Objektívnym limitom podľa § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách porozumieme výšku EON. Teda výška úhrady za sociálnu službu nemôže prevyšovať výšku EON žalobcu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že EON žalobcu predstavovali sumu v zásade v rozpätí medzi 533,67 až 574,94 eur. Žalobcom požadovaná výška úhrady bola vypočítaná vždy podľa VZN BSK č. 31/2009 a predstavovalo sumu od 205,73 do 268,72 eur. V danom prípade preto zjavne nedošlo k prekročeniu objektívneho limitu úhrady za sociálnu službu. Pokiaľ ide o subjektívny limit pre úhradu za sociálnu službu, tento špecifikoval zákon o sociálnych službách v ustanovení § 73 ods. 2. Naplnenie subjektívneho limitu sa vypočíta podľa vzorca: príjem žalovanej - úhrada za sociálne služby = zostatok. Pričom zostatok musí byť rovný alebo vyšší ako 20 % zo sumy životného minima (do 31.12.2013) respektíve rovný alebo vyšší ako 25 % zo sumy životného minima alebo 75 % zo sumy životného minima v zariadení bez stravovania (od 1. januára 2014). Do vzorca sa preto nezapočítavajú žiadne ďalšie výdavky žalovanej ako sa snaží navodiť v odvolaní. Výška príjmu žalovanej vyplýva z osobných kariet žalovanej predložených súdu, a to v roku 2011 mala príjem 384,80 eur, v roku 2012 to bolo 397,50 eur, v roku 2013 to bolo 408,70 eur, v roku 2014 to bolo 417,50 eur, v roku 2015 422,70 eur a v roku 2016 424,60 eur. Najvyššiu úhradu požadoval žalobca od žalovanej v roku 2011 - 268,72 eur, pričom v tomto roku mala žalovaná aj najnižší príjem 384,80 eur. Preto je zrejme, že ak zostatok žalovanej v roku 2011 spĺňal subjektívny limit, tak ho museli spĺňať aj zostatky v ďalších rokoch. Výška životného minima v roku 2011 predstavovala 189,83 eur. Subjektívny limit predstavoval 20 % zo sumy životného minima - žalovanej malo zostať 37,80 eur. Po odpočítaní výšky úhrady za sociálnu službu od príjmu žalovanej v roku 2011 zostalo 116,08 eur. Subjektívny limit žalovanej sa zmenil v roku 2014, kedy subjektívny limit v prípade žalovanej chránil až 75 % životného minima. V roku 2014 mala žalovaná príjem 417,50 eur a úhrada za sociálnu službu predstavovala 204,90 eur. Životné minimum v roku 2014 predstavovalo 198,09 eur. Subjektívny limit predstavoval čiastku 148,57 eur. Žalovanej po odpočítaní úhrady za sociálnu službu v roku 2014 zostalo 212,60 eur. Žalobca teda vo všetkých žalovaných obdobiach dodržal subjektívny limit pre úhradu za sociálnu službu. Napokon k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces žalobca uviedol, že, ak by aj išlo o procesné pochybenie súdu, tak G.. Š. pred právoplatnosťou rozhodnutia o nepripustení nevzniesol žiadne podstatné meritórne námietky, s ktorými by sa súd prvej inštancie mal vysporiadať. Navyše po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci nepripustenia zastúpenia žalovanej G.. Š. sp. zn. 7Cdo 1038/2015 sa stal právnym zástupcom žalovanej U.. L. N., ktorému bolo umožnené namietať proti argumentáciu žalobcu na pojednávaní dňa 19.04.2017, písomným vyjadrením zo dňa 4. 5. 2017 a tiež aj na nasledujúcom pojednávaní dňa 14.06.2017.

20. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu (bod 19) písomne nevyjadřila.

21. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil

(§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. I právne závery súdu prvej inštancie zodpovedajú skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania.

24. Podľa § 61 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnych službách“) zariadenia možno účelne a vhodne zlučovať.

Podľa § 71 ods. 1 písm. b/ zákona o sociálnych službách sociálne služby poskytované verejným poskytovateľom sociálnej služby môžu byť financované z úhrad za sociálne služby od prijímateľa sociálnej služby na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a z úhrad za iné činnosti podľa § 15 ods. 3 uvedených v osobitnej zmluve podľa § 74 ods. 8.

Podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách prijímateľ sociálnej služby je povinný platiť úhradu za sociálnu službu v sume určenej poskytovateľom sociálnej služby, ak tento zákon neustanovuje inak. Do úhrady za sociálnu službu nemožno započítať úhradu za vykonávanie, zabezpečovanie alebo utváranie podmienok na vykonávanie iných činností podľa § 15 ods. 3.

Podľa § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenia úhrady zmluvou podľa § 74 v súlade so všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov znížených o príjem z finančného príspevku na financovanie sociálnej služby v zariadení podľa § 71 ods. 6 a príjem z úhrady ekonomicky oprávnených nákladov spojených s poskytovaním sociálnej služby podľa § 71 ods. 7.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách v znení účinnom do 30.12.2013 po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu najmenej 20 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách v znení účinnom od 01.01.2014 po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho

príjmu najmenej 25 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom. Po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu v zariadení bez poskytovania stravovania musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu najmenej 75 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o sociálnych službách v znení účinnom do 30.12.2013 poskytovateľ sociálnej služby poskytuje sociálnu službu na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Zmluva o poskytovaní sociálnej služby musí byť uzatvorená spôsobom, ktorý je pre prijímateľa sociálnej služby zrozumiteľný.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o sociálnych službách v znení účinnom od 01.01.2014 poskytovateľ sociálnej služby poskytuje sociálnu službu na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Zmluva o poskytovaní sociálnej služby musí byť uzatvorená spôsobom, ktorý je pre prijímateľa sociálnej služby zrozumiteľný. Zmluvné strany sa môžu odchýliť od ustanovení tohto zákona uvedených pre túto zmluvu, len ak tento zákon takúto možnosť výslovne pripúšťa. Zmluva o poskytovaní sociálnej služby uzatvorená písomnou formou nesmie mať charakter zmiešanej zmluvy.

Podľa § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách v znení účinnom do 30.12.2013 ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na určenie úhrady za sociálnu službu podľa § 73, poskytovateľ sociálnej služby a prijímateľ sociálnej služby sú povinní uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby.

Podľa § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách v znení účinnom od 01.01.2014 ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na určenie sumy úhrady a platenie úhrady za sociálnu službu, poskytovateľ sociálnej služby a prijímateľ sociálnej služby sú povinní uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

25. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že žalovaná bola prijatá do T. X. X. Y. N. pre X. H. na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti zn. DD-196/2008 zo dňa 10.6.2008 podľa § 93 ods. 1 písm. a) zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci. Dňa 30.10.2008 bol schválený zákon o sociálnych službách (č. 448/2008 Z.z.), ktorý menil právny stav v oblasti poskytovania sociálnych služieb s účinnosťou od 01.01.2009. Novým prvkom zavedeným týmto zákonom bola podmienka poskytovania sociálnej služby v zariadení pre seniorov spočívajúca v tom, že fyzická osoba môže byť prijatá do zariadenia, ak dovŕšila dôchodkový vek a je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby a jej stupeň odkázanosti je najmenej IV podľa prílohy č. 3 zákona o sociálnych službách. Rozhodnutím o odkázanosti č. MAGS OSV 53660/2010 - 324389/1342 zo dňa 15.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.12.2010, bol zdravotný stav žalovanej posúdený ako I stupeň odkázanosti. Hoci zdravotný stav žalovanej bol posúdený ako I stupeň odkázanosti, t.j. nedostačujúci pre poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnej pomoci, tým, že žalovaná bola prijatá do zariadenia na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákona o sociálnej pomoci, splnila predpoklad pre aplikáciu § 106 ods. 6 zákona o sociálnych službách, podľa ktorého je poskytovateľ sociálnej služby povinný tejto fyzickej osobe naďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009. Podľa § 74 ods. 1 zákona o sociálnych službách, poskytovateľ sociálnej služby poskytuje sociálnu službu na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Podľa § 106 ods. 7 druhá veta zákona o sociálnych službách, sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31. decembra 2008 do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009. Poskytovateľ sociálnej služby je povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Medzi žalobcom a žalobkyňou nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa § 74 zákona o sociálnych službách.

Ustanovenie § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z. teda ukladalo žalobcovi povinnosť naďalej poskytovať sociálnu službu žalovanej (ako fyzickej osobe, ktorej do 31.12.2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom a ktorá po 31.12.2008 nie je odkázaná na túto starostlivosť na základe právoplatného rozhodnutia podľa zákona účinného od 01.01.2009) aj po 01.01.2009, a to podľa zákona účinného od 1. januára 2009 (t.j. podľa zákona č. 448/2008 Z.z.). Podľa § 106 ods. 7 zák. č. 448/2008 Z.z. sociálne služby (v danom prípade ubytovanie - § 35 ods. 2 písm. a) bod

4), ktoré sa žalovanej poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni (t.j. od 01.01.2009) mali poskytovať podľa zákona účinného do 31. decembra 2008 (t.j. zákona č. 195/1998 Z.z.) do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009. Poskytovateľ sociálnej služby je povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu.

Zákon č. 448/2008 Z.z. vo svojich prechodných ustanoveniach výslovne neupravuje situáciu, kedy by u fyzickej osoby, ktorej bola poskytovaná sociálna služba k 31.12.2008 po 01.01.2009 nedošlo k vydaniu rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu (resp. by došlo k vydaniu rozhodnutia, že fyzickú osobu nemožno považovať za odkázanú na sociálnu službu - tzv. negatívne rozhodnutie). Preto na takéto prípady je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné aplikovať ust. § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z. a teda takejto osobe sa bude i naďalej poskytovať sociálna služba, avšak výlučne podľa zákona účinného od 1. januára 2009 (t.j. podľa zák. č. 448/2008 Z.z.). Podľa zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci (účinného do 31.12.2008) sa sociálna služba mohla poskytovať iba do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, kedy poskytovateľovi sociálnej služby vznikla povinnosť uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu (§ 106 ods. 7 zákona č. 448/2008 Z.z.). Inak povedané, kým ust. § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z. dopadá na prípady fyzických osôb, ktorým bola poskytovaná sociálna služba k 31.12.2008, avšak po 1.1.2009 nedošlo u nich k vydaniu rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu resp. takéto vydané rozhodnutie bolo negatívne (čo je i prípad žalovanej), ust. § 106 ods. 7 zákona č. 448/2008 Z.z. dopadalo na prípady fyzických osôb, u ktorých po 01.01.2009 došlo (očakávalo sa) k vydaniu rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu príp. už takéto rozhodnutie v pozitívnej podobe bolo vydané (avšak nenadobudlo ešte právoplatnosť), ktorým osobám mali byť sociálne služby dočasne poskytované podľa zákona č. 195/1998 Z.z., avšak iba do času nadobudnutia právoplatnosti pozitívneho rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu a uzavretia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009. Možno teda uzavrieť, že kým ust. § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z. upravuje prípady osôb, ktorým bola poskytovaná sociálna služba k 31.12.2008 a u ktorých sa v budúcnosti neočakáva vydanie rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu (príp. bolo vydané negatívne rozhodnutie o odkázanosti), ust. § 106 ods. 7 cit. zákona upravuje prípady osôb, ktorým bola poskytovaná sociálna služba k 31.12.2008 a u ktorých bolo po 01.01.2009 vydané (alebo sa očakáva jeho vydanie) pozitívne rozhodnutie o odkázanosti na sociálnu službu, avšak toto ešte nenadobudlo právoplatnosť (táto sa v tomto období poskytuje podľa zákona č. 195/1998 Z.z.).

V posudzovanej veci bola žalovanej poskytovaná sociálna služba (ubytovanie) v zariadení žalobcu k 31.12.2008, avšak po 01.01.2009 nebolo vydané pozitívne rozhodnutie o jej odkázanosti na sociálnu službu (dňa 15.11.2010 bolo u nej rozhodnuté, že sa nepovažuje za osobu odkázanú na sociálnu službu). Vydanie takéhoto rozhodnutia nemožno už očakávať (§ 106 ods. 8 zák. č. 448/2008 Z.z.). Ide teda o prípad vymedzený v § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z., kedy žalobcovi od 01.01.2009 vznikla povinnosť žalovanej i naďalej poskytovať sociálnu službu (ubytovanie) podľa zákona č. 448/2008 Z.z.. Poskytovanie sociálnej služby podľa zákona č. 448/2008 Z.z. je však viazané na uzavretie zmluvy o poskytovaní sociálnej služby (§74 ods. 1), a v prípade jej neexistencie (neuzavretia) dochádza k poskytovaniu sociálnej služby vo forme ubytovania bez zmluvného základu. U žalovanej teda síce existuje právny dôvod (titul) na poskytovanie sociálnej služby (je ním ust. § 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z.), avšak výška jej úhrady musí zodpovedať ustanoveniam zákona č. 448/2008 Z.z., konkrétne § 72 ods. 1, 2. U žalovanej teda nastáva prípad získania bezdôvodného obohatenia, nie však z dôvodu, že by prijímala samotnú sociálnu službu bez právneho dôvodu (túto totiž prijíma na základe ust. 106 ods. 6 zákona č. 448/2008 Z.z.), ale z dôvodu, že za ňu neplatila úhradu zodpovedajúcu zákonu č. 448/2008 Z.z. (keďže na jej poskytovanie i úhradu sa vzťahoval predpis účinný od 01.01.2009, teda zákon č. 448/2008 Z.z.). Rozdiel medzi tým, čo žalovaná za poskytnutú službu skutočne uhradila a tým, čo mala podľa zákona č. 448/2008 Z.z. (§ 72 ods. 1, 2, príp. zmluvy o poskytovaní sociálnej služby) uhradiť, potom predstavuje na jej strane získanie bezdôvodného obohatenia (keďže u nej nedošlo k očakávanému zmenšeniu aktív resp. u nej došlo k ušetreniu majetkových hodnôt, čo by za normálneho priebehu vecí nenastalo). Za prípad bezdôvodného obohatenia súdna prax považuje napr. i prípady nadužívania prenajatej veci, t.j. platenie nájomného, ktoré nezodpovedá výmere prenajatej veci. Obdobne aj v tejto veci žalovaná za poskytnutú sociálnu službu (ubytovanie), neplatila v rozhodnom období úhrady, ktoré by zodpovedali rozsahu takto poskytnutej sociálnej služby. Preto sa na úkor žalobcu, v rozsahu rozdielu medzi tým, čo za poskytnutú službu platila a tým čo mala za ňu platiť, bezdôvodne obohatila. Bezdôvodné obohatenie tu predstavuje „ušetrenie“ úhrady, ktorá

neodzrkadľovala rozsah poskytnutej sociálnej služby. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že jediným nárokom žalobcu za danej situácie bolo žalovať o nahradenie prejavu vôle (uzavrieť za žalovanú zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb), nakoľko takýto nárok musí vyplývať buď priamo z právneho predpisu (napr. § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka), alebo z uzavretej zmluvy. V danej veci právo žalobcu žalovať nahradenie prejavu vôle žalovanej v prípade, že táto dobrovoľne odmieta uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, zákon č. 448/2008 Z.z. nepripúšťa (v tomto smere nebola uzavretá medzi stranami sporu ani žiadna zmluva). Žalovaná mala teda na výber, buď so žalobcom uzavrie zmluvu o poskytovaní sociálnej služby a na jej podklade bude platiť úhrady za jej poskytnutie, alebo takúto zmluvu neuzavrie a bude do budúcnosti čeliť žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia.

26. Ako už bolo uvedené, výška úhrady za sociálnu službu, ktorú je prijímateľ povinný platiť, vyplýva (od 01.01.2009) zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Nie je však určovaná dohodou medzi účastníkmi, výška úhrady je podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách určovaná poskytovateľom sociálnej služby. Ten je v zmysle § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách pri jej určovaní viazaný všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, pričom táto úhrada môže byť najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov znížených o príjem z finančného príspevku na financovanie sociálnej služby v zariadení podľa § 71 ods. 6 a príjem z úhrady ekonomicky oprávnených nákladov spojených s poskytovaním sociálnej služby podľa § 71 ods. 7 zákona o sociálnych službách. V prípade, že poskytovateľ zmení výšku úhrady za sociálnu službu v súlade s § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách, vzniká poskytovateľovi a prijímateľovi sociálnej služby povinnosť uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, ktorá vyplýva z § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách. Na základe takto uzavretého dodatku k zmluve je potom prijímateľ sociálnej služby povinný platiť zmenenú výšku úhrady za sociálnu službu.

27. V posudzovanej veci došlo k zmene skutočností rozhodujúcich pre výšku úhrady za sociálnu službu, a to v súvislosti so zmenami všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009, ktoré upravuje výšku predmetných úhrad. Žalobca ako poskytovateľ preto podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách určil pri každej zmene novú výšku úhrady a v súlade s § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách predložil žalovanej ako prijímateľovi návrhy zmlúv a dodatky k zmluvám o poskytovaní sociálnej služby, obsahujúce novostanovenú výšku úhrady. Žalovaná odmietla uzatvoriť so žalobcom zmluvu o poskytovaní soc. služieb vrátane dodatkov k nej. Napriek tejto skutočnosti žalobca pokračoval v poskytovaní sociálnej služby žalovanej a žalovaná prijímala sociálnu službu (bez riadne uzavretej zmluvy o poskytovaní soc. služieb). Žalovaná za poskytnutú sociálnu službu nižšie sumy.

28. Napriek tomu, že žalovaná neuhrádzala sumu za prijímanie sociálnej služby vo výške stanovenej v zmysle cenového predpisu, žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby, ktorý do 31. decembra 2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom fyzickej osobe, bol naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009 podľa § 106 ods. 6 prechodných a záverečných ustanovení zákona o sociálnych službách. Na strane žalobcu v dôsledku tejto situácie vznikol rozdiel medzi nákladmi na poskytovanie sociálnej služby a úhradami, ktoré za týmto účelom dostával od svojho zriaďovateľa a od prijímateľa sociálnej služby - žalovanej. Zároveň na strane žalovanej vznikol majetkový prospech, keď prijímala sociálnu službu (bez uzavretej zmluvy o jej poskytovaní) v plnom rozsahu, ale zo svojho majetku platila za poskytovanie sociálnej služby menšiu sumu, než by bola výška úhrady za sociálnu službu vyplývajúca zo všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009, pokrytie nákladov za poskytovanie sociálnej služby preto zostalo čiastočne na žalobcovi. Z uvedeného dôvodu (ako už bolo uvedené vyššie) sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu. Je potrebné súčasne zvýrazniť, že súčasťou sumy úhrady nebola ani strava a ani opatrovanie (pomoc pri odkázanosti) a teda žalobca nepožadoval úhradu za žiadnu ďalšiu činnosť, ktorú by si žalovaná neobjednala. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej (a ktorého vydania sa žalobca touto žalobou domáhal) tak predstavuje obohatenie len za jedinú službu - ubytovanie, teda za tú službu, ktorú žalobca žalovanej reálne v žalovanom období poskytol. Bezdôvodné obohatenie žalovanej tak nepredstavovalo reálnu výšku nákladov, ktoré žalobca vynakladal na ubytovanie žalovanej, a nezohľadňovalo ani úhradu za služby, ktoré žalovaná nevyužívala, akými boli stravovanie a úhrady za úkony služby odkázanosti. Jeho výška zodpovedala výlučne výške úhrady za ubytovanie, ktorú mal platiť ktorýkoľvek iný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov zriadenom Bratislavským samosprávnym krajom.

29. Podľa priloženej osobnej karty žalovanej bola táto povinná platiť podľa cenového predpisu VZN BSK č. 31/2009, nasledovné sumy (za ubytovanie): za 12/2010 sumu 147,03 eur, za 1-7/2011 sumu

268,72 eur mesačne, za 8/2011 sumu 244,70 eur, za 9/2011 - 6/2014 sumu 204,90 eur mesačne, za 7/2014-8/2016 sumu 205,73 eur mesačne.

Z osobnej karty žalovanej vyplynulo, že táto za obdobie od 12/2010 do 08/2016 platila úhradu za bývanie mesačne vo výške od 143,01 eur, pričom od 01.01.2011 do 30.07.2011 mala platiť sumu 268,72 eur mesačne, za august 2011 sumu 244,70 eur a od 01.09. 2011 do 31.06.2014 sumu 204,90 eur a od 01.07.2014 do 31.08.2016 sumu 205,73 eur.

30. Podľa jednotlivých rokov žalovaná získala bezdôvodné obohatenie v nasledovnej výške:

Za rok 2010 (od 23.12.2010 do 31.12.2010) = 8,92 eur,

Za rok 2011 žalovaná uhradila sumu 1.716,12 eur (12 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 2.945,34 (7 x 268,72+244,70+4 x 204,90), rozdiel = 1.229,22 eur,

Za rok 2012 žalovaná uhradila sumu 1.716,12 eur (12 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 2.458,80 (12 x 204,90), rozdiel = 742,68 eur,

Za rok 2013 žalovaná uhradila sumu 1.716,12 eur (12 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 2.458,80 (12 x 204,90), rozdiel = 742,68 eur,

Za rok 2014 žalovaná uhradila sumu 1.716,12 eur (12 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 2.463,78 (6 x 204,90 + 6x 205,73), rozdiel = 747,66 eur,

Za rok 2015 žalovaná uhradila sumu 1.716,12 eur (12 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 2.468,76 (12 x 205,73), rozdiel = 752,64 eur,

Za rok 2016 (do 9/2016) žalovaná uhradila sumu 1.144,08 eur (8 x 143,01), povinná však bola uhradiť sumu 1.645,84 (8 x 205,73), rozdiel = 501,76 eur,

Bezdôvodné obohatenie za obdobie (12/2010 - 8/2016) celkom = 4.725,56 eur (8,92+1.229,22+742,68+742,68+747,66+752,64+501,76).

31. Starobný dôchodok žalovanej predstavoval za rok 2011 sumu 384,80 eur mesačne, za rok 2012 sumu 397,50 eur mesačne, za rok 2013 sumu 408,70 eur mesačne, a za rok 2014 sumu 417,50 eur mesačne, za rok 2015 sumu 422,70 eur mesačne a za rok 2016 sumu 424,60 eur mesačne.

32. Podľa § 73 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z.z. účinného do 31.12.2013, po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu najmenej 20% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom. S účinnosťou od 01.01.2014 cit. ustanovenie platí v znení: po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu najmenej 25% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom. Po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu v zariadení bez poskytovania stravovania (čo je i prípad žalovanej) musí prijímateľovi sociálnej služby zostať mesačne z jeho príjmu najmenej 75% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenej osobitným predpisom. Do 30.6.2011 suma životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu predstavovala čiastku 185,38 eur (z toho 20% = 37,08 eur), do 30.6.2012 predstavovala čiastku 194,58 eur (z toho 20% = 38,92 eur), od 1.7.2012 do 30.08.2016 predstavovala čiastku 198,09 eur (z toho 20% = 39,62 eur, 25% = 49,52 eur, 75% = 148,57 eur).

Žalovanej (v zmysle § 73 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z.z.) tak po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu musela zostať do 30.6.2011 mesačne suma 37,08 eur, do 30.6.2012 mesačne suma 38,92 eur, od 01.7.2012 do 31.12.2013 mesačne suma 39,62 eur, od 01.01. 02014 do 30.08.2016 mesačne suma 148,57 eur.

Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná do 30.6.2011 poberala dôchodok vo výške 384,80 eur mesačne, a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej mesačne zostala suma 116,08 eur (384,80 - 268,72), do 30.6.2012 poberala dôchodok 384,80 eur (za 7-12/2011) resp. 397,50 eur (za 1 - 6/2012), a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej mesačne zostala suma 116,08 eur, t.j. 384,80 - 268,72 (za 7/2011), suma 140,10 eur, t.j. 384,80 - 244,70 (za 8/2011), suma 179,90 eur, t.j. 384,80 - 204,90 (za 9/2011 - 12/2011), suma 192,60 eur, t.j. 397,50 - 204,90 (za 1/2012 - 6/2012), od 1. 7. 2012 do 31.12.2013 poberala dôchodok 397,50 eur (7 - 12/2012) resp. 408,70 eur (1 - 12/2013), a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej mesačne zostala suma 192,60 eur, t.j. 397,50 - 204, 90 (za 7 - 12/2012) resp. suma 203,80 eur, t.j. 408,70 - 204,90 (za 1 - 12/2013), od 01.01.2014 do 31.12.2014 poberala dôchodok 417,50 eur, a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej mesačne zostala suma 212,60 eur, t.j. 417,50 - 204,90 (za 1 -6/2014), resp. suma 211,77 eur, t.j. 417,50 - 205,73 (za 7 - 12/2014), od 01.01.2015 do 31.12.2015 poberala dôchodok 422,70 eur, a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej

mesačne zostala suma 216,97 eur, t.j. 422,70 - 205,73 (za 1 -12/2015), a od 1.1.2016 do 30.08.2016 poberala dôchodok 424,60 eur, a teda po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu by jej mesačne zostala suma 218,87 eur, t.j. 424,60 - 205,73 (za 1 -8/2016).

Z uvedeného potom vyplýva, že žalovanej, po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu, by mesačne zostala suma 116,08 eur (do 30.6.2011), suma 116,08 eur (7/2011), suma 140,10 eur (za 8/2011), suma 179,90 eur (za 9/ - 12/2011), suma 192,60 eur (za 1 - 6/2012), suma 192,60 eur (za 7 - 12/2012), suma 203,80 eur (1 - 12/2013), suma 212,60 eur (za 1 - 6/2014), suma 211,77 eur (za 7 - 12/2014), suma 216,97 eur (za 1-12/2015) a suma 218,87 eur (za 1-8/2016).

Žalovanej by tak po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu zostala do 31.12.2013 suma prevyšujúca 20% životného minima (teda viac ako 37,08 eur, 38,92 eur resp. 39,62 eur), od 1.1.2014 do 30.08.2016 by jej zostala suma prevyšujúca 75% životného minima (teda viac ako 148,57 eur).

Súd prvej inštancie tak pri aplikácii § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách (i v znení účinnom od 1.1.2014) nepochybil a ním priznaná výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá i obmedzeniam cit. ustanovenia.

33. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia za obdobie od 12/2010 do 08/2016 vo výške 4.718,07 eur je vyčíslená správne (je dokonca o sumu 7,49 eur nižšia než bola skutočná výška bezdôvodného obohatenia), v súlade so zákonom, i konkrétne s § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách.

34. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou žalovanej týkajúcej sa výšky povinného minimálneho zostatku uviesť, že do jeho výpočtu nevstupujú náklady na elektrinu a stravu, na ktoré žalovaná poukazovala. Hoci možno mať za preukázané, že žalovaná platila úhrady za elektrinu a sama si mala zabezpečovať (zaplatiť) stravu, v zmysle § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách musí príslušná časť životného minima prijímateľovi sociálnej služby zostať po úhrade za celoročnú pobytovú sociálnu službu, nie aj po úhrade ďalších výdavkov. Tzv. subjektívny limit pre úhradu za sociálnu službu, špecifikuje zákon o sociálnych službách v ustanovení § 73 ods. 2. Naplnenie subjektívneho limitu sa vypočíta podľa vzorca: príjem žalovanej - úhrada za sociálne služby = zostatok. Pričom zostatok musí byť rovný alebo vyšší ako 20 % zo sumy životného minima (do 31.12.2013) respektíve rovný alebo vyšší ako 25 % zo sumy životného minima alebo 75 % zo sumy životného minima v zariadení bez stravovania (od 1. januára 2014). Do vzorca sa teda nezapočítavajú žiadne ďalšie výdavky žalovanej, na ktoré poukazuje v odvolaní. Navyše v období od septembra 2011 do augusta 2016 by žalovanej i po zaplatení úhrady za celoročnú pobytovú sociálnu službu mesačne zostala suma pokrývajúca aj tieto výdavky, v žalovanou vyčíslenej výške 157,25 eur (t.j. za celodennú stravu a za ostatné obslužné činnosti podľa § 30 ods. 2 písm. a) bod 6 a 7 zákona o sociálnych službách, ktoré jej žalobca neposkytuje), keďže zostatok jej príjmu sa v tomto období pohyboval od 179,90 eur po 218,87 eur. Postup žalobcu ako poskytovateľa sociálnej služby, pokiaľ bol súladný s § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách, nemožno teda považovať za rozporný s dobrými mravmi, ako to namietala žalovaná.

35. Pokiaľ ide o námietky žalovanej prezentované v odvolacom konaní, tieto boli najmä zopakovaním jej tvrdení prednesených už v prvoinštančnom konaní a neboli spôsobilé privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa predovšetkým zaoberal namietaným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Žalobca je rozpočtovou organizáciou vyššieho územného celku zriadenou podľa § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 tohto zákona má právnu subjektivitu. Pokiaľ teda medzi žalobcom a žalovanou vznikol právny vzťah vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, je nepochybne daná aktívna vecná legitímácia žalobcu domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Názor žalovanej, že príslušné ustanovenia zákona o sociálnych službách žalobcovi neumožňujú domáhať sa dlžných úhrad, nemá v tejto súvislosti žiaden právny význam, nakoľko nárok žalobcu vyplýva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, nevyplýva priamo zo zákona o sociálnych službách. Len pre úplnosť však odvolací súd dodáva, že aj keby si žalobca uplatňoval svoj nárok na plnenie úhrady za sociálnu službu, bol by aktívne vecne legitimovaný. Ustanovenie § 71 ods. 2 zákona o sociálnych službách, na ktoré poukázala žalovaná, nijakým spôsobom nevylučuje, aby sa žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby, domáhal na súde úhrad podľa § 71 ods. 1 písm. b/ zákona o sociálnych službách. Predmetný § 71 ods. 2 iba podmieňuje možnosť financovať poskytovanie sociálnych služieb úhradami od prijímateľov súhlasom obce alebo vyššieho územného celku, ktorý je zriaďovateľom poskytovateľa. Pokiaľ je takýto súhlas daný, (v posudzovanej veci nepochybne je), neznamená to, že úhrady podľa §

71 ods. 1 písm. b/ zákona o sociálnych službách sú príjmom, či majetkom zriaďovateľa poskytovateľa. Naopak patria priamo poskytovateľovi, ktorý je povinný a zároveň oprávnený vymáhať ich plnenie.

36. Ďalšia zásadná odvolacia námietka žalovanej sa týkala ňou tvrdenej spotrebiteľskej povahy zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou. Žalovaná mala za to, že žalobca ako poskytovateľ vystupoval pri uzatváraní zmluvy ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľka. V zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Obdobnú definíciu dodávateľa obsahuje čl. 2 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, na ktorú poukázala žalovaná. Podľa tohto ustanovenia predajca alebo dodávateľ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

37. V posudzovanej veci je žalobca právnickou osobou, ktorá má povahu verejnoprávneho subjektu zriadeného vyšším územným celkom, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie sociálnych služieb podľa § 2 ods. 1 zákona o sociálnych službách. Žiadnu z činností vykonávaných žalobcom, a už vôbec nie poskytovanie sociálnej služby žalovanej na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, nemožno považovať za výkon obchodnej či podnikateľskej činnosti, resp. za akúkoľvek komerčnú aktivitu. Žalobca je verejným poskytovateľom sociálnych služieb. O výkone podnikateľskej činnosti by bolo možné hovoriť iba pri neverejných poskytovateľoch sociálnych služieb.

38. Za takéhoto skutkového stavu, keď žalobca nespĺňa definíciu dodávateľa, nemožno zmluvu uzavretú medzi stranami sporu považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu je právne bezvýznamná argumentácia žalovanej, ktorá poukazovala na podľa nej neprijateľné ustanovenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby v zmysle predpisov spotrebiteľského práva. Takýto výklad je plne v súlade s normami európskeho práva. Pokiaľ ide o rozsudok, na ktorý poukázala žalovaná vo svojom odvolaní (Khantum and others v. Newham LBC), odvolací súd ním nie je viazaný.

39. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní opakovane namietala voči žalobcom vykazovanej výške ekonomicky oprávnených nákladov na poskytovanie sociálnych služieb, ktoré považovala za nadhodnotené, pokiaľ išlo o žalovanej poskytovanú sociálnu službu - zariadenie pre seniorov. Domáhala sa nariadenia znaleckého dokazovania za účelom určenia výšky ekonomicky oprávnených nákladov za jednotlivé formy poskytovania sociálnych služieb žalobcom a vo vzťahu ku konkrétnym miestam poskytovania sociálnych služieb žalobcom. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu podrobne vysporiadal s argumentáciou žalovanej o ekonomicky oprávnených nákladoch a riadne tiež zdôvodnil, prečo v tejto veci nevykonal znalecké dokazovanie. Odvolací súd sa dôvodmi prezentovanými súdom prvej inštancie stotožňuje. Len na zdôraznenie správnosti záverov prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že výška úhrady prijímateľa sociálnej služby je objektívne limitovaná výškou ekonomicky oprávnených nákladov na poskytovanie danej sociálnej služby, čo znamená, že výška úhrady tieto náklady nemôže presiahnuť. Ekonomicky oprávnené náklady sú definované v § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách, pričom je možné zjednodušené skonštatovať, že sú tvorené nákladmi na hmotné a personálne zabezpečenie poskytovania sociálnej služby. V súlade s § 71 ods. 1 písm. c/ zákona o sociálnych službách sa tieto náklady zisťujú vo vzťahu ku konkrétnemu druhu poskytovanej sociálnej služby. Žalobca vykázal ekonomicky oprávnené náklady na sociálnu službu „zariadenie pre seniorov“ vo výške 525,59 eur za rok 2011; 531,83 eur za rok 2012 a 533,67 eur za rok 2013. Výška úhrady za sociálnu službu, ktorú by bola žalovaná povinná platiť, pritom dosiahla maximálne sumu 268,72 eur (od 01.01.2011 do 05.08.2011), mimo tohto obdobia bola ešte podstatne nižšia. V takomto prípade odvolací súd považuje návrh žalovanej na nariadenie znaleckého dokazovania vo vyššie uvedenom smere za účelový a nemajúci význam pre rozhodnutie vo veci. Na to, aby mohla mať výška ekonomicky oprávnených nákladov vplyv na úhrady žalovanej, by bolo potrebné, aby tieto boli nižšie než výška úhrad, na ktoré by žalovaná bola povinná v zmysle neuzatvorených dodatkov k zmluve, resp. v zmysle všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009. Aj keby žalobca nevykazoval ekonomicky oprávnené náklady úplne správne (čo preukázané nebolo), nie je možné rozumne predpokladať takú odchýlku, ktorá by mala za následok čo i len ich priblíženie k výške úhrad žalovanej sa sociálnej služby. Tento názor potvrdzuje aj porovnanie s ekonomicky oprávnenými nákladmi iných poskytovateľov sociálnych služieb, ktoré sú v zásade v obdobnej výške. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že ekonomicky oprávnené náklady by sa mali vykazovať na určitú

sociálnu službu a navyše vždy vo vzťahu k určitej prevádzke žalobcu, takýto spôsob ich určovania zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva. Je len na vôli poskytovateľa sociálnych služieb alebo jeho zriaďovateľa, v akom počte prevádzok budú sociálne služby poskytované. Nesprávnosť vykazovania ekonomicky oprávnených nákladov nevyplýva ani z dôkazu predloženého žalovanou v odvolacom konaní - Smernice č. 44/2011 Triedenie účtovných položiek v podmienkach T. X. X. Y. zaH. pre X. H.. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 61 ods. 2 zákona o sociálnych službách, podľa ktorého možno zariadenia (v ktorých sú poskytované sociálne služby) účelne a vhodne zlučovať. Za účelné a vhodné zlúčenie je možné považovať spojenie zariadenia pre seniorov a domova sociálnych služieb. Je zrejmé, že pri takomto zákonom dovolenom zlúčení bude nevyhnutne dochádzať k zdieľaniu určitých činností a nákladov, pričom nie všetky náklady je možné s dokonalou presnosťou vykázať pre danú sociálnu službu. Je preto potrebné ustanoviť určité pravidlá, na základe ktorých budú náklady pomerne rozpočítané na jednotlivé sociálne služby. Táto skutočnosť má však zanedbateľný vplyv na výšku ekonomicky oprávnených nákladov pre daný druh sociálnej služby a pre účely tohto konania je úplne bezvýznamná. Odvolací súd zastáva názor, že ochranu žalovanej ako prijímateľa sociálnej služby prostredníctvom stanovenia objektívneho limitu úhrad za prijímanie sociálnej služby, ktorú predstavuje inštitút ekonomicky oprávnených nákladov, nemožno chápať ako nárok žalovanej na to, aby jej sociálna služba bola poskytovaná v absolútne špecializovanom zariadení, ktoré bude v jednej prevádzke zabezpečovať všetky činnosti spojené s poskytovaním práve konkrétnej, žalovanej poskytovanej, sociálnej služby. Najmä keď takýto poskytovateľ by v konečnom dôsledku mohol mať vyššie náklady na prevádzku ako väčší, širšie zameraný poskytovateľ.

40. Zjavne neopodstatneným je tiež názor žalovanej, podľa ktorého by sa výška úhrad za poskytovanie sociálnych služieb na území Hlavného mesta SR Bratislavy mala spravovať všeobecne záväzným nariadením mesta a nie Bratislavského samosprávneho kraja. V konaní nebolo sporné, že zriaďovateľom žalobcu ako poskytovateľa sociálnych služieb je vyšší územný celok - Bratislavský samosprávny kraj. Logickým výkladom § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách možno jednoznačne dospieť k záveru, že suma úhrady za sociálnu službu je určená poskytovateľom v zriaďovateľskej pôsobnosti vyššieho územného celku v súlade so všeobecne záväzným nariadením tohto vyššieho územného celku. Nie je pritom podstatné, že daný poskytovateľ sídli na území určitej obce, ktorá môže (ale nemusí) mať vlastným všeobecne záväzným nariadením upravenú sumu predmetných úhrad pre poskytovateľov vo svojej pôsobnosti. Zároveň vyššie spomenutý § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách vyvracia i argument žalovanej, podľa ktorej vyšší územný celok nemá zákonné zmocnenie na vydanie všeobecne záväzného nariadenia, ktorým upraví výšku úhrad za sociálne služby.

41. Napokon súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobcovi spolu s dlžnou istinou priznal i úrok z omeškania. Na nárok žalobcu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie sa vzťahuje všeobecná právna úprava záväzkov Občianskeho zákonníka, a to vrátane § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje ako následok omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu vznik nároku veriteľa na úroky z omeškania, ktorých výška sa spravuje nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Nakoľko čas splnenia pri vydaní bezdôvodného obohatenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, ani určený v rozhodnutí, dlžník sa s jeho vydaním dostane do omeškania prvým dňom po tom, čo ho o plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia) veriteľ požiadal. Správne preto súd prvej inštancie ustálil začiatok omeškania žalovanej s vydaním bezdôvodného obohatenia ohľadne jednotlivých súm 1.973,33 eur, 258,13 eur, 492,04 eur a 1.994,57 eur, a to s ohľadom na doručenie jednotlivých výziev žalobcu na ich zaplatenie.

42. Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže už prvoinštančný súd, ako bolo uvedené, sa vo svojom odôvodnení podrobne vysporiadal so všetkými pre vec dôležitými argumentmi žalovanej. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmito v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo

svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

43. Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenie súdu prvej inštancie (porušenie rovnosti strán v súdnom konaní tým, že súd nepripustil zastúpenie žalovanej G.. Š.Á.) odvolací súd poukazuje na to, že o nepripustení tohto zastúpenia rozhodol nielen súd prvej inštancie, ale následne i súd odvolací (ktorý napadnuté rozhodnutie potvrdil, nakoľko sa jednalo o tzv. pokútne zastúpenie), ako i súd dovolací, ktorý dovolacie konanie zastavil. Je tak zrejmé, že táto otázka bola súdmi právoplatne vyriešená a preto nemohlo dôjsť v tomto smere k žiadnemu procesnému pochybeniu súdu prvej inštancie. Navyše po rozhodnutí dovolacieho súdu v tejto otázke sa stal právnym zástupcom žalovanej U.. L. N. (advokát), ktorému bolo umožnené namietat proti argumentácii žalobcu na pojednávaní dňa 19.04.2017, písomným vyjadrením zo dňa 04.05.2017 a tiež aj na nasledujúcom pojednávaní dňa 14.06.2017. Ochrana práv žalovanej prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu v tomto súdnom konaní tak bola riadne zabezpečená už v konaní pred súdom prvej inštancie (a v dostatočnom predstihu pred vydaním rozhodnutia vo veci samej).

44. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nezostalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

45. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t.j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

46. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi úspešnom v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.).

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).